

Jack L. Chalker
SRAUTO IR UŽUOVĖJŲ VALDOVAI
(Mokslinis) fantastinis romanas

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS !!!

Mervinas, galingas Srauto burtininkas, telkia sąjungininkus prieš Septynetą, Kuris Laukia, kol atsidarys Pragaro vartai. Užtrenkti prieš du tūkstančius metų, Pragaro vartai yra durys į kitą pasaulį, kuriame slėpi didžiulė galia ir siaubinga grėsmė...

Trečia "Sielos Bendražygio" knyga

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
308 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jack L. Chalker - MASTERS OF FLUX AND ANCHOR
London, Roc books, 1986

Copyright © by Jack L. Chalker, 1985

Cover art copyright © by Patrick Woodroffe, 1976

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1. VALDŽIA IR ĮTAKA

Paprastai sunku patikėti, jog blogis gali atrodyti žemiškai, netgi kasdieniškai (nebent pats nusviltum nagus), tačiau būtent tokį įspūdį darė Zeligmanas Ivanas - nedidukas, liesas, iš išvaizdos vidutinio amžiaus vyriškis ištįsusiu veidu, perdėm ilgu smakru, paukščio snapą primenančia nosimi, rudomis, mažutėmis it karoliukai akimis bei trumpais pražilusiais plaukais. Smailą barzdelę taip pat palytėjo žilė, kaip ir trumpučius ūsiukus, bemaž nematomus iš tomos. Jis vilkėjo rusvą velvetinį kostiumą, koku dažniausiai puošdavosi pasiturintys Užuvėjos gyventojai, po kaklu pasirišęs siaurą kaklaraištį, apsiavęs nublukusius rudus aulinius, ant galvos užsimaukšlinęs keistą katiliuką. Balne sėdėjo išsitiesęs kaip styga, nė nekrustelėdamas. Tiesą sakant, Sraute jojančio Zeligmano Ivano vaizdas būtų išspaudęs žiūrovams šypsenas, nors vyriškis nepriklausė žmonėms, iš kurių galima nebaudžiamai juoktis.

Jie stebėjo Ivaną paklaikusiais žvilgsniais, bū-

dingais nuo Srauto išprotėjusiems, tuštumoje klaidžiojantiems tipams, ir patenkinti laižėsi. Mirtinai pavojingi psichopatai vis dėlto nebuvo kvailiai, nes šie Sraute ilgai neišvertų. Jei žmogus vienas joja rausvoje, kibirkščiuojančioje nebūtyje, vadinasi, jis sugeba įžvelgti gijas, kelius atstojančius įvairiaspalvius energijos siūlus. Palydos stoka reiškia, jog klajūnas turi burtininko galių, be kurių jis veikia atsisveikintų su gyvybe. Jie atsižvelgė į šiuos faktus, tačiau dėl to ne itin jaudinosi. Su kerėtojais irgi įmanoma susidoroti.

Ivanas nenutuokė esąs sekamas iki to momento, kai jie nusprendė pulti. Srautas slopindavo garsus, o matomumas visuomet būdavo ribotas kaip tirštoje migloje. Be jokio perspėjimo iš visų pusių materializavosi košmariški gigantiški, dešimties metrų ūgio, pavidalai. Urzgiantys, seilėmis besitaškantys, kriokiantys, gąsdinančiai tikroviški monstrai. Žirgas sustingo, apimtas panikos atsistojo piestu, vos neišvertė šeimininko iš balno. Sugebėjęs apraminti įbaugintą gyvulį Ivanas apsidairė ir nužvelgė šnypščiančių, gleivėtų siaubūnų ordą.

Jis nusišypsojo.

Ivanas žinojo, jog tai viso labo tėra projekcijos, įtikinantis spektaklis, sukurtas netikro burtininko vaizduotės, tačiau nekeliantis rimtos grėsmės. Jis turėjo šautuvą, įkištą į balnakilpę, bet, užuot išsitraukęs ginklą, palaukė, kol užpuolikai nuvargs demonstruoti atgijusius paveikslėlius.

Jie artėjo lėtai, atsargiai, tačiau ryžtingai. Bandišių kultas, sudarytas iš penkiolikos dvidešimties baidyklų, kurių fizines formas subjaurojo jų pačių vidinės baimės. Nuogi, maurojantys laukiniai buvo tokie deformuoti, kad jų lyties arba senojo žmogaus pavidalo Ivanas nežiūrėjo. Vienas iš padarų atkreipė į save dėmesį tuo, kad vilkėjo sudriskusius skarmalus. Matyt, tai bandišių vadas. Užpuolikų elgesys bylojo, jog apiplėšimas – ne pagrindinis tikslas. Vienišą klajūną ir jo žirgą jie neabejotinai ketino suryti.

Ivanas pakėlė ranką, nubrėžė ore ratą, ir bandišiai sustojo, atsitrenkę į nematomą jo sukurtą užtvarą. Kai kurie bandė trauktis atgal, bet nepajėgė pajudėti, nes užnugaryje iškilo tokia pati kliūtis.

Nudelbęs juos valdingu žvilgsniu, Ivanas mostelėjo vadui.

- Ei, tu! - sušuko plonu, nosiniu, tačiau įsakmiai skambančiu balsu. - Ateik čia!

Bandišius atrodė sudirgęs, bet suvokė atsidūręs keblioje padėtyje, iš kurios kaip nors reikėjo išsikapstyti. Jis žengė pro neregimą sieną ir nustebo nepajutęs jokio pasipriešinimo. Kiti, pamėginę sekti iš paskos, sustojo kaip įkalti, nes vėl įsirėžė į uždvarą.

Kulto vadui priartėjus prie Ivano, šis pamatė, jog perkreipta visa dešinioji apvalaus bandišiaus veido pusė. Iš akiduobių niauriai dėbčiojo išsipūtę veizolai, pro išvieptas lūpas bolavo aštrūs dantys.

- Ar moki kalbėti? - šaltai paklausė žmogus ant žirgo.

- Taip, sere, - atsiliepė padaras. - Dievis moka. Labai gerai moka.

- Akivaizdu, - panosėje burbtelėjo Ivanas. Pas-tebėjęs, jog bandišius glosto vienoje rankoje gniaužiamą nediduką objektą, jis pasiteiravo: - Ar tu manęs nebijai?

- Dievis nieko nebijo! - atšovė kulto vadas. - Su šituo Dievis yra tikras burtininkas! - baidyklei įsmeigus žvilgsnį į objektą, iš jo blykstelėjo grynų energijos spindulys, šovęs tiesiai į raitelį.

Ivanas buvo tam pasiruošęs. Jis pakėlė delną, nukreipė į šoną spindulį, kuris po sekundės išblėso. Dievio fizionomijoje nušvito sunerimusi išraiška.

- Aš daug esu girdėjęs apie tuos žaisliukus, - paniekinančiai tarė raitelis, - nors velniai žino, iš kur tu jį ištraukei. - Tiesą sakant, tai buvo mažučiai Srauto galios stiprintuvai, sukurti pagal milžiniškų agregatų modelius, kurie išvydo Pasaulį dėka senojo jo bendražygio. Menkas šių "žaisliukų", pasak Ivano, kiekis nulėmė griežtą jų normavimą bei kontrolę. - Jie turi ne tik plusų, bet ir minusų.

Dievis įsistebeilijo į mažąjį kubą nesuvokdamas, kodėl šis sugedo. Staiga atšoko stiprintuvo dangtelis, ir iš dėžutės pažiuro serpantinų gijos. Įniršęs bandišius sustūgo.

- Čia elementarus mechanizmas, - kantriai paaiškino Ivanas. - Geram burtininkui jis nepavojin-

gas, kaip ir šautuvai arba peiliai.

Kulto vadas suprato esąs nugalėtas.

- Atleiskite, atleiskite, valdove. Dievis daugiau jums netrukdytų...

Ivanas pamąstė minutėlę.

- Jei turite šitą dėžutę, maisto jums netrūko. Vadinasi, puolėte mane tik todėl, kad norėjote parodyti savo jėgą. Sakyk, ar tu gerai pažįsti šitą Srauto regioną?

Bandišius suglumo, bet pasistengė kuo skubiau atsakyti bijodamas užrūstinti burtininką.

- Taip, valdove. Pažįstu visas žemes nuo Užuovėjos iki Pragaro vartų ir iki kitos Užuovėjos. Dievis moka sekti gijomis, nes turi šitą... - jis sielvartingai pažvelgė į dėžutę.

- Aš pataisysiu tavo žaisliuką, - pažadėjo Ivanas.

- O, dėkui, valdove! Gerasis valdove!

- Apdovanosiu tave tokia galia, apie kokią nė nesvajojai. Tačiau privalėsi atlikti vieną užduotį.

Dievis suklušo.

- Bet ką, valdove! Tik pasakyk, ir Dievis pada-

rys!

- Labai gerai. Prieik, suteiksiu tau galingų kerų ir duosiu kitą žaislą. Užduotis labai pavojinga, todėl paraidžiui įvykdyk kiekvieną mano nurodymą. Papasakosiu tau, kaip įkalinti pinklėse nepaprastos galios burtininkę. Paimsi ją į nelaisvę ir nugabensi ten, kur liepsiu. Atlikęs darbą sulauksi mano padėkos.

- Dievis ir jo žmonės padarys viską, kaip reikia!

- Žinau, - linktelėjo Ivanas. - Tą garantuos mano kerai. Jei man tarnausi, tau bus deramai atlyginta. Galbūt ateityje parūpinsiu naujų užduočių, už kurias dar geriau atsimokėsiu. Bet jei suklysi, tu su savo gauja mirsi siaubingose kančiose. Aišku?

- Dieviui aišku, valdove, o taip. Hmm... bet ką čia veikia toks galingas burtininkas?

- Žvejoju, - atsakė Zeligmanas Ivanas. - Jau su-gavau, ką norėjau.

2. VAROMOJI NERAMUMŲ JĖGA

- Senais laikais žmonės suprasdavo įsivėlę į karą, jeigu juos kas užpuldavo, - pastebėjo Mervinas, iškilusis Pasaulio burtininkas, Sergėtojų Dėvyneto vadovas. - Dabar, regis, pralošime karą anksčiau, nei pajusime, kad priešai paleido kulka mums į nugaras. - Jis paragino bėrą žirgą risnoti sparčiau.

Mervinui draugiją palaikė aukšta, pribloškiančiai graži moteris juodais gijono drabužiais, liemenį apsijuosusi diržu su dviem dėklais, iš kurių kyšojo grėsmingos juodų didžiulių revolverių buožės. Nepaisant liauno kūno sudėjimo, jos raumenims būtų galėję pavydėti dauguma vyrų. Rusvas, šokoladinis gymis ir didžiulės juodos akys nuostabiai kontrastavo su akinančiai baltas plaukais bei antakiais. Skirtingai nuo kitų moterų gijonių, ji nesiskuto plikai galvos, neteikė pirmenybės trumpoms šukuosenoms, tad spindinčios sidabrinės sruogos vilnijo iki tarpumentės. Jos žirgas taip pat buvo juodas it derva, o karčiai,

puošiantys stambųjį gyvulį, irgi žvilgėjo sidabru. Iš visko sprendžiant, šalia Mervino jojo gijonė-burtininkė, kurios turėjo vengti visi protingi žmonės.

- Padėtis negali būti tokia bloga, kaip tu ją nupasakojai, - atsiliepė moteris. - Bet koks sąmokslas, kurį pavyksta demaskuoti prieš jo įgyvendinimą, prilygsta nesėkmei.

- Gal ir taip. Tikiuosi, tu teisi. Tačiau slapti priešų planai būna nesėkmingi tik tuomet, kai jie neišdega. Tu - gera burtininkė, turi talento ir patirties, bet esi dar labai jauna. Man jau virš septynių šimtų metų. Septyni šimtmečiai kovos.

Gijonė nužvelgė žemaūgį, trapios išvaizdos žmogų žaliu apsiaustu ir sandalais, raukšlėtu barzdotu veidu, ilgomis retomis žilų plaukų sruogomis, supančiomis plikę - Mervinas išties atrodė senas, - ir gūžtelėjusi atsakė:

- Bet tu kovoji laiminčioje pusėje.

Burtininkas patraukė pečiais.

- Galiu laimėti tūkstantį kartų. Dešimt tūkstančių. O jiems tereikia *vieno*, kad pasiektų galutinę

pergalę. Garbės žodis, pradedu jausti, jog aš tam per senas.

- Tu pats pasirinkai senio įvaizdį, - įgėlė moteris. - Jei norėtum, be vargo pasikeistum savo išorę, kaip ir aš, nors neturiu nė pusės tavo galių.

- Klysti. Tavo potencialas nemenkesnis negu kitų tikrųjų burtininkų. Kiekvienas, gebantis transformuoti Srautą, tą daro pakankamai lengvai. Skirtumas tarp kerėtojų nulemia sąmonė - protas, patirtis, žinios. Pažinti energijos kontrolės subtilumus tau trukdo ne intelekto stygius, o požiūris į save ir savo vietą Pasaulyje. Tave tenkina priklausomybė gildijai, juolab kad nesi iš tų žmonių, kurie mokytusi ištikus amžius kaip aš, tobulindami burtininko talentus. Išvaizdą ir galią paveldėjai iš motinos, tačiau charakteriu pernelyg panaši į tėvą.

Gijonė prunkštelėjo.

- Jis tebuvo fokusininkas, nematerialių iliuzijų kūrėjas, tačiau nebijojo jokių kerėtojų ir žudė stipriausius magus. Jo pavyzdys byloja apie tikrą žmogiškumą, kurio nepažinčiau, jei apsigyvenčiau nuosavame pasaulėlyje ir vaidinčiau deivę,

kol pati patikėčiau esanti dievybė.

Mervinas vėl patraukė pečiais ir pakeitė temą:

- Ar kelionėse tau teko susidurti su Sielos Bendražygiais?

Moteris linktelėjo.

- Taip, su trimis. Kiekvienas jų prilipęs vis prie kito spiečiaus. O gal prie Pragaro vartų.

- Ne, prie Užuovėjų. Iš viso dvidešimt aštuonių. Sakyk, kokie jie tau pasirodė?

- Neįsidėmėtini. Jie tūnojo įvairaus tipo burtininkuose, kurie, mano nuomone, neužsiėmė jokia konkrečia sritimi. Tie žmonės turėjo keistas dvigubas auras, patys nepasidavė magijos įtakai, bet ir neišsiskyrė ypatingais gebėjimais ar ambicijomis.

- Ambicijos pakurstomos, kai to pareikalauja Sielos Bendražygius valdančios esybės. Praeitą amžių savo spiečiuje vieną jų atidžiai ištyriau ir galiu užtikrinti, jog Sielos Bendražygis tėra įrankis, kaip ir šeimininkas, paklūstantis jo viduje tūnančiai būtybei.

- Nenorėčiau, kad jis mane apsėstų. Bjauru, kai

kažkas įtakoja tavo gyvenimą. Dar blogiau žinoti, kad jie irgi įkūnija marionetes. Kas gi tampo už virvelių? Bažnyčios deivė? Ar kas nors didingesnis?

- Manau, didingesnis ir tuo pačiu menkesnis. Bendražygiai - tai grynios energijos pavidalą įgavę padarai, bekūnės sąmonės. Jų skaičius bei veikla pernelyg gerai organizuoti ir logiški, kad būtų atsitiktiniai, tačiau, sprendžiant iš tų būtybių individualumo, ne magija juos sukūrė. Man ne vieną sykį teko fiksuoti Bendražygių ir jų valdovų mintis, bet patirti išgyvenimai nepadėjo atskleisti paslaptingos tų padarų prigimties. Matematinės jų pranešimų struktūros paprastos ir tuo pat metu sudėtingos, praktiškai neiššifruojamos, sudarytos iš dviejų atskirų dalių. Jie tarsi mechanizmai - įsijungia, perduoda žinią ir išsijungia.

- Tarsi mechanizmai... - nutęsė gijonė.....